ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς* 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ.* 8

Διαχειριστής: **Σ. ΒΕΛΛΗΣ**

ΈΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 119

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗν,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰανουαρίου 1909.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΤΟΥ Κ^ου Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἀνεξαρτήτως πρὸς πᾶσαν γνώμην, ἣν δύνανται νὰ ἔχουν οἱ μεριμνῶντες περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Δικαιοσύνης» δικηγόροι ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ἀρξαμένης κινήσεως, τῆς σχετιζομένης μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ «Δικηγορικῶν Συλλόγων» νόμου, προέχει πάντοτε διὰ τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν, ὡς τοιαύτην, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ παραμείνῃ ἐντελῶς ἔξω τοῦ κύκλου ἐκείνου ἐντὸς τοῦ ὁποίου στρέφονται αἱ κατ' ἰδίαν ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν προσπάθειαι, διότι οὕτω καὶ μόνον εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν ψυχρὰν ἐκείνην τῶν πραγμάτων ἀντίληψιν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν εἶνε εὐχερὲς νὰ ἐπισκοπῇ ταῦτα ἀπὸ τῆς ἐπιβεβλημένης εἰς αὐτὴν περιωπῆς. Τοιαύτην δὲ ἀκριβῶς ἔχει σημασίαν καὶ ἡ ἐπίσκεψις ἑνὸς τῶν συνεργατῶν μας πρὸς τὸν γηραιότερον τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων κ. Κ. Κωνσταντόπουλον καὶ ἡ ἀνακοίνωσις τῶν σκέψεων αὐτοῦ.

— Ἡ «Δικαιοσύνη», σᾶς παρακαλεῖ θερμῶς, νὰ καταστήσητε γνωστὰς τὰς γνώμας σας περὶ τοῦ νέου θεσμοῦ τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων.

— Τὰ ἀποτελέσματα τῶν νόμων, δὲν εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὸ γράμμα αὐτῶν, ἀλλ' ἐξαρτῶνται πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς. Καθ' ἑαυτὸν καὶ ὡς ἔχει τὸ γράμμα αὐτοῦ, ὁ νόμος εἶνε σπουδαιότατος, οὕτως ὥστε, ἐὰν ἐφαρμοσθῇ μετὰ προσοχῆς—καὶ λέγω μετὰ προσοχῆς, διὰ νὰ μὴ εἴπω μετ' αὐστηρότητος—θὰ ἔχῃ μέγιστα ἀποτελέσματα· δι' ὃ ἔχομεν καθῆκον πάντες, εἷς ἕκαστος χωριστὰ καὶ ὅλοι ὁμοῦ ὡς σῶμα, ν' ἀντιληφθῶμεν καὶ νὰ συναισθανθῶμενβαθέως τοὺς ὑψίστης σημασίας σκοπούς, οὓς ἐπιδιώκει. Πρῶτον θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καλητέραν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου καὶ ἐν γένει εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ δικαστικοῦ κλάδου, διὰ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ σώφρονος ἐπιβλέψεως τῆς λειτουργίας τῆς Δικαιοσύνης. Δεύτερον δέ, καὶ σπουδαιότερον ἴσως, δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος (λέγω Σύλλογος καὶ οὐχὶ Σύλλογοι, διότι ἔχω ὑπ' ὄψιν τὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις θὰ εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὸ πρότυπον τῶν ἄλλων Δικηγορικῶν Συλλόγων) τὴν ἔλλειψιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, οὕτως ὥστε σημαντικώτατα θὰ ὑπηρετήσῃ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν δικαστικῶν θεμάτων, ἐφ' ὧν ἔχει κυρίως εἰδικότητα. Ἀλλ' ἐγὼ θεωρῶ ἐξ ἴσου σπουδαῖον τὸ ὅτι οἱ δικηγόροι διὰ τῶν Συλλόγων θ' ἀνυψωθῶσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν συνειδήσει καὶ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Κοινωνίας καὶ θὰ καταστοθῶσι χρηστότεροι καὶ μάλιστα ἀξιοπρεπέστεροι, διότι μόνον τὸ νὰ αἰσθάνεταί τις ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ Σῶμα τοιούτων σκοπῶν καὶ τοσαύτης ἐπιβολῆς καὶ γοήτρου, μόνον διὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ καθίσταται ἀξιοπρεπέστερος καὶ ὑπερήφανος. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα, ἐπαναλαμβάνω, ἐξαρτῶνται ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ πρέπει εἷς ἕκαστος ν' ἀρχίσῃ σκεπτόμενος καὶ αἰσθανόμενος ποίας ἀνέλαβε διὰ τοῦ νόμου τούτου μεγάλας εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις.

Μετὰ διεξοδικωτέραν καὶ λεπτομερεστέραν συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, ἠρωτήσαμεν τὸν σεβαστὸν συνάδελφον καὶ τὰ ἑξῆς:

—Οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι, ἀποβλέπουσι καὶ πρὸς ὑμᾶς μετὰ ἐξαιρετικῆς ἐμπιστοσύνης, καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ θὰ ζητήσωσι τὴν συνδρομήν σας διὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ. Κρατοῦσι δὲ μεταξὺ ἡμῶν δύο γνῶμαι, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι δέον νὰ συμμετάσχητε τοῦ ἀνωτάτου πειθαρχικοῦ συμβουλίου, τὰ μέλη τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ὦσιν ἐκ τῶν κορυφῶν τῆς δικηγορίας, καθ' ὅσον διὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν ὑπέχομεν εὐθύνην ἀπέναντι καὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συναδέλφων διὰ τὰ μεγάλα δικαιώματα, ἅτινα ἔχει τὸ Ἀνώτατον ἐκεῖνο Συμβούλιον, ἄλλοι δὲ προτείνουσιν ὅπως ἀναλάβητε τὴν προεδρείαν τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

—Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως τοὺς συναδέλφους. Καθὼς πάντοτε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱαδήποτε ἂν μοὶ ἀνατεθῇ ὑπηρεσία θὰ τὴν ἀναδεχθῶ προθύμως καὶ εὐχαρίστως καὶ θὰ προσπαθήσῳ πάσῃ δυνάμει νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθῆκόν μου, ἐὰν δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου, ὅπερ τό γε νῦν ἔχον, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν αἰσθάνομαι, ἐννοήσω ὅτι μοὶ ἐπιβάλλεται ἐργασία κοπιώδης, ὥστε νὰ μὴ ἐπαρκῶ, εὐθὺς ἀμέσως θὰ δηλώσω παραίτησιν. Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἀνεξαρτήτως οἱαδήποτε ἀνατεθησομένης μοι ὑπηρεσίας, θεωρῶν σπουδαιότατον τὸν νόμον, αἰσθάνομαι ὅλην τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πράξω τὸ καθῆκόν μου ὡς δικηγόρος, πρὸς εὐόδωσίν του, τὸ καθῆκον, ὅπερ ἔχει, ὡς καὶ προηγουμένως εἶπον, πᾶς δικηγόρος. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἑτέρα θέσις εἶνε σπουδαῖαι, διότι καὶ τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον ἐλέγχει τὰς ἀποφάσεις ὅλων τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων, ἑπομένως κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ ἡ πανταχοῦ τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων εὐδοκίμησις, ***εἶνε δὲ ἡ ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐκείνῳ ἐργασία ἐλάχιστα κοπιώδης***, καὶ ἡ θέσις δὲ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν εἶνε ἐπίσης, λέγω, σπουδαία καὶ ἀπαιτεῖ ἐργασίαν καὶ προσοχὴν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Τέλος πάντων εὔχομαι ἀπὸ καρδίας ὅλοι οἱ συνάδελφοι νὰ ἐννοήσουν βαθέως, ὅτι ἀρχίζει μία νέα καὶ τὰ μάλα εὔελπις ἐποχὴ δι' ὅλους καὶ δι' ἕνα ἕκαστον.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρειος Πάγος

Ἡ προῖξ καὶ ἡ μοιχαλίς.—Ἀπώλεια τῆς προικὸς καὶ τέκνων μὴ ὑπαρχόντων.—Ἡ φύσις τῶν Ρωμαϊκῶν διατάξεων.

Παραθέτομεν σήμερον τὸ σχετικὸν μέρος τοῦ σκεπτικοῦ τῆς προσφάτως δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 411 τοῦ ἔτους 1908 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τῆς ὁποίας καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν λύεται τὸ περιλάλητον ζήτημα περὶ τῆς τύχης τῆς προικὸς μετὰ τὴν λόγῳ μοιχείας τῆς γυναικὸς λύσιν τοῦ γάμου. Ὡς γνωστόν, τὸ αὐτὸ ζήτημα, ὑπὸ στενωτέραν ὅμως μορφὴν, εἶχεν ἀπασχολήσει πρό τινων ἐτῶν τὸ ἀνώτατον ἡμῶν δικαστήριον, ὅπερ εἶχε τότε δεχθῆ, ὅτι ἡ μοιχαλὶς ἀπόλλυσι τὴν προῖκά της ὑπαρχόντων τέκνων, ὑπὲρ τούτων μὲν κατὰ κυριότητα, ὑπὲρ τοῦ συζύγου δὲ κατ' ἐπικαρπίαν, εἶχε δὲ καταλήξει εἰς τὴν γνώμην ταύτην ἀποφηνάμενον, ὅτι αἱ σχετικαὶ ρωμαϊκαὶ διατάξεις δὲν φέρουν χαρακτῆρα οὔτε ἀστικοῦ οὔτε ποινικοῦ ἀδικήματος, ἀλλὰ κανονίζουν ἁπλῶς τὰς συνεπείας τῆς συμβάσεως, οἷα ἡ τοῦ γάμου. Ἤδη τὸ αὐτὸ δικαστήριον, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ὁρμώμενον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἑρμηνεῦον τὰς ἐν λόγῳ Ρωμαϊκὰς διατάξεις, ἐκτείνει ἔτι πλέον τὴν ἐφαρμογὴν τούτων, δεχόμενον διὰ τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς προικὸς ὑπὲρ τοῦ συζύγου ἐπέρχεται καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ὑπάρχουν τέκνα.

Τὸ ζήτημα, ὡς πᾶς ἐννοεῖ, εἶνε ἐκτάκτου, κοινωνικοῦ πρὸ πάντων ἐνδιαφέροντος, οὗ σμικρὰν δὲ ἡ παρεχομένη τὸ δεύτερον ἤδη λύσις καλεῖται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροήν.

Ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, ἧς εἰσηγητὴς ἦτο ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ξενοφῶν Διγενόπουλος, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Ἰουστινιανοῦ Νεαρὰ 117, ἐφ' ὅσον ἐν κεφαλαίῳ 8 καὶ 9 καθορίζει τὴν τύχην τῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου προωρισμένης ἰδιορρύθμου περιουσίας, ἤτοι τῆς προικὸς καὶ προγαμιαίας δωρεᾶς, ἐν περιπτώσει συγκεχωρημένου διαζυγίου, εἶνε διάταξις ἀστυκῆς φύσεως, ἅτε σκοποῦσα νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἄλλως ἐπικειμένην ζημίαν τοῦ ἀθῴου συζύγου ἢ τούτου καὶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου κοινῶν τέκνων, λυομένου ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἑτέρου· ὅτι δὲ αἱ περὶ τούτου διατάξεις αὗται οὐδόλως ἐνέχουσι χαρακτῆρα δημοσίας ἢ καὶ ἰδιωτικῆς ποινῆς, καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀνωτέρω Νεαρᾶς προκύπτει, διότι αἱ ἐν σχέσει πρὸς τὴν προῖκα καὶ τὴν προγαμιαίαν δωρεὰν συνέπειαι τοῦ διαζυγίου, ἐκ παντὸς νομίμου λόγου προκαλουμένου, δὲν ὀνομάζονται ποιναί, κατ' ἀντίθεσιν ἄλλων ἔν τισι περιπτώσεσιν ἀπειλουμένων ζημιῶν, ὀνομαζομένων ποινῶν. Ἕνεκα τοῦ λόγου δὲ τούτου καὶ αἱ ἐν κεφαλαίῳ 8 § 2, ὡς πρὸς τὴν προῖκα καὶ τὴν προγαμιαίαν δωρεὰν συνέπειαι διαζυγίου ἕνεκα μοιχείας τῆς γυναικός, ἔχουσιν ἀστυκὸν χαρακτῆρα, ὃν προεπικυροῖ καὶ ἡ τὴν περίπτωσιν ταύτην τοῦ διαζυγίου ἀφορῶσα Νεαρὰ 32 τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος, περιεχομένη ἐν τῷ Ἁρμενοπούλῳ (ΣΤ. β' 19) καίπερ ὑπὸ ἐσφαλμένον ἀριθμὸν 19, ἐν ᾗ ἀναγράφεται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς κατακράτησις τῆς προικὸς ὡς παραμυθία ἀντὶ τῆς ἀδικίας, ἀποτρέποντος τοῦ νόμου τὴν διὰ τῆς ἄλλως ἐπικειμένης ζημίας περαιτέρω κατάθλιψιν τοῦ συζύγου, ἀποζημιουμένου οὕτω διὰ τὸν εἰς διάλυσιν τοῦ γάμου ἐξαναγκασμὸν αὐτοῦ. Κατὰ δὲ ταῦτα ἡ ἀνωτέρω διάταξις, καθ' ἣν ἡ γυνή, ἐν περιπτώσει διαζυγίου ἕνεκα μοιχείας αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκ τοῦ διαλυομένου γάμου προῖκα, παραμένουσαν, λόγῳ, ὡς εἴρηται, ἀποζημιώσεως εἰς τὸν σύζυγον ἤ, ὑπαρχόντων τέκνων, εἰς ταῦτα μὲν κατὰ κυριότητα, εἰς ἐκεῖνον δὲ κατ' ἐπικαρπίαν, **πολιτικὴ οὖσα διάταξις,** *εἰσήχθη παρ' ἡμῖν ὡς ἰσχύων νόμος διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1835, ἄσχετος οὖσα πρὸς τὸν Ποινικὸν νόμον ἐν γένει καὶ εἰδικῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 285 αὐτοῦ, τιμωροῦν τὸ ἀδίκημα τῆς μοιχείας καὶ οὐδόλως θίγον τὰς πολιτικὰς συνεπείας τοῦ ἐκ τοῦ τοιούτου λόγου διαζυγίου, τοῦτο δὲ εἰπὸν καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, οὐδόλως ἥμαρτεν, ὁ δὲ ἐναντίος λόγος ἀναιρέσεως κρίνεται ὡς ἀστήρικτος.*

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΝ

Ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἰδιαιτέραν αἰσθανόμεθα ἀνακούφισιν, ὅταν εὑρίσκωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξάρωμεν τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ ἡμῶν σώματι φωτεινὰ σημεῖα, ἰδιαίτατα δὲ ὅταν παρέχεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς νεωτέρους ἐκ τῶν δικαστῶν μας. Τοιαύτη δὲ εὐκαιρίαν παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἔγγραφον τοῦ Ἐφέτου κ. Ἰωάν. Βελλίνη, ὡς προέδρου τῶν συνέδρων, τὸ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἀπευθυνόμενον, δι' οὗ, δικαστὴς ἡμῶν ἐκ τῶν οὐχὶ παλαιῶν, ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Ἰωάν. Καμάρης,*** *χαρακτηρίζεται ὡς προικισμένος μὲ «ἀνακριτικὴν ἰδιοφυΐαν» καὶ μὲ «πνεῦμα ἐρευνητικόν».*

Πρὸς
τὸ Σ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον.

Κατὰ τὴν σύνοδον τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐ. ἔ. ἐξεδικάσθησαν δύο ὑποθέσεις· ἡ μία ἀφορᾷ ἐμπρησμὸν τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἀποθηκῶν, πλήρων δημητριακῶν καρπῶν τοῦ Α. Κοντοσταύλου ἐν τῷ χωρίῳ Δύσιον καὶ ἡ ἑτέρα ἀφορᾷ τὸν στραγγαλισμὸν παιδίου ἡλικίας 6 ἐτῶν, ὅπερ κατόπιν ἐρρίφθη ἐντὸς ρεύματος ἵνα θεωρηθῇ ὅτι τυχαίως παρεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐπνίγη ἐν χωρίῳ Μετοχίῳ τῆς Χαλκίδος.

Ἀμφότερα τὰ ἐγκλήματα ἐθεωρήθησαν μυστηριώδη καὶ ἡ ἀστυνομία, ἐπιληφθεῖσα τῆς πρώτης διώξεως τῶν ἐγκλημάτων τούτων, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ, ἡ δὲ κοινὴ γνώμη ἦτο ἀνάστατος, ὅτε ἐπελήφθη τακτικὸς ἀνακριτὴς ὁ κ. Ἰωάννης Καμάρης πρωτοδίκης Χαλκίδος, μεταβὰς ἐπιτοπίως.

Ἀμφότεραι αἱ πράξεις ἐβεβαιώθησαν καὶ ἀνεκαλύφθησαν· ὅτι τὸν μὲν ἐμπρησμὸν ἐνήργησαν οἱ Δημήτριος, Νικόλαος καὶ Βασίλειος ἀδελφοὶ Καραμπατσόλη, τὸν δὲ στραγγαλισμὸν ὅτι ἐνήργησεν ἡ Ἀσήμω θυγάτηρ Γεωργίου Βασιλείου ἢ Γκάγκα σύζυγος Γεώργ. Τσιβίκα.

Οἱ κατηγορούμενοι πάντες κατεδικάσθησαν, οἱ μὲν τοῦ ἐμπρησμοῦ εἰς 3 1)2 καὶ 2 1)2 ἐτῶν φυλάκισιν, ἡ δὲ τοῦ στραγγαλισμοῦ εἰς 10 ἐτῶν καὶ 10 ἡμερῶν δεσμά.

Ἡ ἐνεργηθεῖσα ἀνάκρισις ἦν ἐκτάκτως ἐπιμελημένη, ὁ ἀνακριτὴς κατέβαλε φαίνεται ἔκτακτον ἐργασίαν, ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν

ἡμῶν εἶνε ἡ ἀνακριτικὴ ἰδιοφυΐα, ἥτις προβάλλει καθ' ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμα περὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ προκύψῃ φῶς, ὅπερ ἐν τέλει ἐφάνη τελείως καταυγάζον.

Ἀλλ' ὡς πληροφοροῦμαι, καὶ περὶ οὗ δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχή, καὶ ἄλλα ἐγκλήματα μυστηριώδη ἀνεκάλυψεν ὁ ρηθεὶς ἀνακριτὴς διὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμόνου μεθόδου καὶ δι' ἐργασίας τελείας καὶ πολυμόχθου.

Ἐντεῦθεν δὲν ἐθεώρησα ξένον πρὸς τὴν ἁρμοδιότητά μου νὰ ὑποβάλω εἰς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τὰς ἀνωτέρω σκέψεις μου περὶ τοῦ ἀνακριτοῦ τούτου καὶ νὰ προκαλέσω ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ὑπηρεσίας, ἂν τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῶν δικογραφιῶν τούτων ἀνεύρῃ ὅτι ἡ ἐμὴ ἀντίληψις εἶνε ὀρθὴ καὶ κρίνῃ ὅτι εἶνε τὸ προτεινόμενον μέτρον σκόπιμον.

Εὐπειθέστατος

Ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων
Ἰω. Βελλίνης

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Μέχρις ὁρίων.

Τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νομοσχεδίου ἐκδηλωθὲν ἐνδιαφέρον ἀπάντων ἀνεξαιρέτως τῶν δικηγόρων, καὶ ἡ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ἀναπτυχθεῖσα μεταξὺ τῶν δικηγόρων κίνησις, αὐτὰ καὶ μόνα ἐμαρτύρουν καθ' ἡμᾶς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ νόμος ἐπήρχετο ἐν τῇ εὐθέτῳ στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ ἀντίληψις περὶ τοῦ προορισμοῦ ὃν οὗτος ἐπιδιώκει εἶχεν ὡριμάσει παρ' ἅπασιν. Ἀπὸ τοῦ ζωηροῦ ὅμως ἐκείνου ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς κινήσεως, ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ νόμου, μέχρι τοῦ πυρετοῦ, ὅστις διαλαλεῖται ὅτι ἐξεδηλώθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, ὑπάρχει ἓν μέγα πρὸς τὰ κάτω ἅλμα, τὸ ὁποῖον, ὄχι νὰ εὐχηθῶμεν πρέπει, ἀλλ' ἅπαντες πάσῃ δυνάμει νὰ ἐργασθῶμεν ὅπως ἀναχαιτισθῇ. Φιλοδοξίαι μεταξὺ τῶν μελῶν τάξεως τόσον ἐπιλέκτου, ὅσον ἡ τῶν δικηγόρων, δὲν εἶνε μόνον ἐπιτετραμμέναι ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημέναι. Προπαγάνδαι ὅμως, τείνουσαι εἰς τὴν διάκρισιν τάξεων ἢ προσώπων, καταλήγουσαι εἰς τὴν ἀναστήλωσιν εἰκόνων ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων—ἐν ἀγνοίᾳ ὀμνύομεν καὶ παρὰ τὰς ἐκ τῶν ὑστέρων διαμαρτυρίας προσώπου τόσον σεβαστοῦ, ὅσον ὁ γηραιὸς νομομαθής, ὃν ὅλοι ἐννοοῦμεν—καὶ διακρίσεις δικηγόρων εἰς βασιλόφρονας καὶ ἀντιδυναστικούς, εἰνέ τι, ὅπερ, ἂν δὲν θεωρηθῇ κωμικὸν καὶ συνεπῶς ἱκανὸν νὰ φονεύσῃ ἕνα θεσμὸν μὴ δοκιμασθέντα εἰσέτι, διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὁποίου μία ὅλη γενεὰ δικηγόρων κατελήφθη ὑπὸ ἄσθματος ἀναμένουσα, πάντως ὅμως ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ, ὅτι οἱ σποραδικοὶ ἐκείνοι δισταγμοί, οἵτινες καὶ πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ νόμου καὶ μετ' αὐτὸν μετὰ δειλίας εἶχον ἐξωτερικευθῇ, δὲν ἐστεροῦντο ἀπολύτως βασιμότητος. Τοὺς δισταγμοὺς δὲ ἀκριβῶς τούτους καλούμεθα δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων νὰ διαψεύσωμεν, ἀνταγωνιζόμενοι βεβαίως ἐν τῇ ἁμίλλῃ πρὸς κατάληψιν τῶν τιμητικῶν ἀξιωμάτων, ἱκανοὶ ὅμως συγχρόνως ἐν τῷ ἀνταγωνισμῷ ἡμῶν τούτῳ ὑπερηφάνως νὰ διαλαλῶμεν, ὅτι κινούμεθα ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ τῆς ὑψίστης τιμῆς, ἣν ὁ νομοθέτης ἀπένειμεν εἰς ἡμᾶς, ἀναγορεύσας ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ αὐτοδιοικώμεθα, καὶ τῶν σοβαρῶν ὑποχρεώσεων, ἃς διὰ τῆς τιμῆς αὐτῆς καὶ ἀπέναντι ἡμῶν καὶ ἀπέναντι τῆς ἐξουσίας, εἰς ἣν ἀνήκομεν, καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἡ δικαστική, ἀνελάβομεν.

Περισσοτέραν ζωήν.

Τὸ νόσημα εἶνε γενικόν, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει μεταδοθῇ εἰς τοὺς Ἡλιαστὰς ὅλων τῶν νεωτέρων Κρατῶν, τῆς Γαλλίας ἴσως μόνης ἐξαιρουμένης. Ξένοι προφανῶς πρὸς τὴν ζωὴν οἱ ἀποτελοῦντες τὰ μέλη τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, μακρὰν καὶ τῆς βιοπάλης καὶ τῶν κοινωνικῶν, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἐν δράσει πνευματικῶν ἀγώνων ἀπὸ ἐπαγγέλματος τοποθετημένοι, καταλαμβάνονται μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπὸ νοσήματος, ὅπερ, δὲν ἀπέχει τις πολὺ τῆς πραγματικότητος ἀποκαλῶν *ντοκτριναλισμόν*.

Ἐκδηλοῦται δὲ ἡ παρέκκλισις αὕτη ἐν τῷ σκεπτικῷ πρὸ πάντων τῶν ἀποφάσεών των, τῶν ἴσως κατὰ τὰ ἄλλα ἀρτίων, πάντως ὅμως μόνον μετὰ ἐπανειλημμένην ἀνάγνωσιν, ἵνα μὴ εἴπωμεν καὶ βάσανον διὰ τοῦ συντακτικοῦ καταλῃπτῶν. Διότι ἡ συμπλοκὴ ἐκείνη τῶν φράσεων καὶ ἡ ἀγωνία κατὰ κυριολεξίαν ὅπως αἱ περίοδοι ὦσιν ἀτελεύτητοι καὶ αἱ ἔννοιαι τῶν νόμων ὑποκρύπτωνται ὑπὸ ἀφῃρημένας εἰκόνας, πᾶν ἄλλο μαρτυροῦν ἢ ὅτι δύνανται νὰ κατανοηθῶσιν εὐχερῶς ὑπὸ ἀνθρώπων μὴ προικισμένων μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν ἑνὸς Κορκῆ ἢ ἑνὸς Γεννα δίου τὸ ὀλιγώτερον.

Δεῖγμα τοιαύτης ἀποφάσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγον διαφέρουν καὶ αἱ περισσότεραι τοῦ Ἀκυρωτικοῦ μας, ἃς ἀποτελέσῃ καὶ ἡ ἐν ἄλλῃ στήλῃ παρατιθεμένη, ἥτις, σημειωτέον, ὀφείλεται εἰς ἕνα τῶν μᾶλλον μορφωμένων δικαστῶν μας καὶ κράτιστον ἐπιστήμονα, οἷος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ Ξενοφ. Διγενόπουλος.

Ἡ ἐναρκτήριος

Τὴν πρώτην κατὰ τὸ νέον ἔτος τακτικὴν συνεδρίασίν του τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐώρτασε μὲ δελτίον πτωχεύσεως φέρον αὔξοντα ἀριθμὸν **ἑξήκοντα ὀκτώ.** Ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου δέον νὰ ἀφαιρεθῶσι δέκα πέντε ἐγγραφαί, ἀποβλέπουσαι ἀντιρρήσεις κατὰ πιστώσεων ἢ προπεμπτήρια ἢ ἄλλα παρεμπίπτοντα ἐπὶ πτωχεύσεων ζητήματα, παραμένει πάντοτε ἀριθμὸς **πεντήκοντα** πρωτοεισάκτων αἰτήσεων, δι' ὧν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἐπεδιώχθη ἡ πτώχευσις ἰσαρίθμων ἐμπόρων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Αἱ περαιτέρω παρατηρήσεις, στατιστικαὶ ἢ μή, ὡς καὶ τὰ ἄλλα σχόλια, δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς.

Μυστήριον!

Μυστήριον φαίνεται δι' ὑμᾶς ν' ἀποτελῇ ἡ εἰς φυλλάδιον δημοσίευσις βουλεύματός τινος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ παραπέμπονται εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν πλαστογράφοι, πιστωτικῶν γραμματίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Νὰ τὸ ἐξέδωκεν ἡ Τράπεζα δὲν μᾶς φαίνεται πιθανόν, διότι εἶνε τόσον ἀποδεδειγμένη ἡ πρᾶξις καὶ τόσον κατάδηλος ἡ ἐνοχὴ τῶν κατηγορουμένων, ὥστε οὐδεμία δυσπιστία ἐπιτρέπεται περὶ τοῦ ὅτι θὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι. Νὰ τὸ ἐξέδοσαν οἱ ἀπαρτίσαντες τὸ Συμβούλιον δικασταὶ φαίνεται ἡμῖν ἐντελῶς ἀπίθανον, διότι ὀλίγας μόνον καὶ σαφεῖς σκέψεις διατυποῦσι. Πιθανῶς ἐκδότης εἶνε ὁ ἀνθυπομοίραρχος καὶ ἀστυνόμος τῆς καταδιώξεως ἐν Ἀθήναις κ. Ἰωάν. Μαρούδας, ὅστις ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος καὶ μόνος ἀνακαλύψας τὰ πρῶτα θετικὰ στοιχεῖα καὶ τοὺς πρώτους δράστας τῆς πράξεως, ἣν μέχρι τέλους παρηκολούθησεν, ὢν καὶ κυριώτατος μάρτυς. Θὰ προέβη δὲ εἰς τὴν ἔκδοσιν, διότι ἡ μακροτάτη εἰσαγγελικὴ πρότασις, ἐνῷ ἐκθέτει τὸ πρᾶγμα, οὐχ ἧττον ἀπονέμει ὅλον τὸ γέρας τῆς ἀνακαλύψεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀπέναντι τῆς ὁποίας αὐτόχρημα εἰς χρεωκοπίαν κηρύσσει τὴν Δικαστικὴν Ἀρχὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐγκλημάτων. Διότι, λέγει ἡ εἰσαγγεγικὴ πρότασις, προκειμένου μάλιστα περὶ ἐγκλήματος διωκομένου ἐξ ἐπαγγέλματος, μόνον εἰς τὴν ἰδιώτιν Τράπεζαν, ἀμυνομένην ὑπὲρ τῶν ἰδίων δικαίων της, ἦτο ἐπιτετραμμένον (καὶ δυνατὸν διὰ τῶν χρημάτων της) νὰ προκαλέσῃ ψευδῶς (δηλαδή;) τὴν συνέχισιν τοῦ ἐγκλήματος, ἵνα συλληφθῶσιν οἱ δράσται εἰς τὴν στηθεῖσαν παγίδα. «Ἡ ἰδέα τοῦ Κράτους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τοιαύτην ἐνέργειαν» —ἐνῷ τὸ Κράτος διὰ τῶν δικαστικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν διετέλει ἐν γνώσει τῆς ἐνεργείας ταύτης, ἀλλ' εἶχε τὴν συνείδησίν του ἥσυχον, διότι δὲν διηύθυνεν αὐτὴν—καὶ δὲν ἐπλήρωνεν—**ἂν δὲ ἦτο ἀνθρωπίνως νοητὸν ὁ διευθύνων ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης νὰ ἐπισκοτίσῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἐγκληματίας, τί πρὸς τὸ Κράτος καὶ τὸν Εἰσαγγελέα αὐτοῦ;**

Ἀδύνατον νὰ ἐξέδωκε τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον φυλλάδιον ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, ὁ συντάκτης τῆς μακροτάτης προτάσεως, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν

Α' !

τὰ ἑξῆς οὐσιαστικώτατα:

«Μεθ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας καὶ τοῦ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1885 Βασιλικοῦ Διατάγματος (Σ. Δ. φαίνεται ἔχουν ἐκδοθῇ ἑρμηνευτικοὶ ἢ ἐκτελεστικοὶ νόμοι τοῦ Διατάγματος!) περὶ ἐκδόσεως τῶν μονοδράχμων καὶ διδράχμων γραμματίων, ἐν ὥρᾳ **ἐθνικῆς οὐσίας (;)** τεθέντων εἰς ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν, πάλιν θ' ἀπέμενεν **ἀρκετὴ οὐσία (;;; !!!)** ἐν αὐτοῖς, ὥστε νὰ μὴ ἀπο-

---

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ἄρθρον τοῦ ἐν Ἐρλάγγῃ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου **Dr ALLFELD**

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς «Juristen - Zeitung»
Ὑπὸ τοῦ κ. **ΔΗΜ. ΛΑΜΨΑ**
Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου

Τὸ πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐξετασθὲν ζήτημα περὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ δημοσίευσις ἐπιστολῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συναινέσεως τοῦ συγγραφέως αὐτῶν ἢ τῶν κληρονόμων τούτου, προσέλαβεν ἐσχάτως πάλιν ἰδιάζουσαν σημασίαν, διὰ τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ὅστις προεκλήθη ἐκ τῆς δημοσιεύσεως ἐπιστολῶν τοῦ Φρειδερίκου Nietzsche. Τὸ ἐν Ἰένῃ ἐκδοτικὸν κατάστημα τοῦ L. Diederich ἐξέδωκεν, ὡς γνωστόν, ἔργον τοῦ C. A. Bernoulli ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ Φραγκῖσκος Overbeck καὶ ὁ Φρειδερῖκος Nietzsche. Μία φιλία». Τὸ ἔργον τοῦτο περιλαμβάνει ἀριθμόν τινα ἐπιστολῶν, ἃς ὁ Nietzsche ἐντὸς μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Overbeck, τὸν κατὰ τὸ 1904 ἀποθανόντα καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν Βασιλείᾳ, σκοπεῖ δὲ—καὶ δὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γνώμην, ἣν ὑποστηρίζει ἡ ἀδελφὴ τοῦ Nietzsche, ἡ κυρία Förster-Nietzsche—νὰ διασαφήσῃ διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐπιστολῶν τούτων τὰς σχέσεις, τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ τῶν δύο περὶ ὧν πρόκειται ἀνδρῶν. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Förster-Nietzsche ἤγειρεν ἀγωγὴν περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐπιστολῶν τούτων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. Τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς Βαϊμάρης ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, τὸ δ' Ἐφετεῖον τῆς Ἰένης ἀπέρριψε τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τούτου γενομένην ἔφεσιν. Οἱ λόγοι, οὓς περιέχει ἡ τελευταία αὕτη ἀπόφασις, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς νὰ ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου νομικοῦ ζητήματος, ἀφοῦ προηγουμένως σημειώσωμεν, ὅτι, κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν ἐφημερίδων, τὸ Ἀκυρωτικὸν ἀνῆρεσε κατ' αὐτὰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου, καὶ ἀφ' οὗ ἐκφράσωμεν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Ἀκυρωτικοῦ θὰ εἶνε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ αὐτοὶ πρὸς τοὺς ἀναφερομένους ἐν τῇ προκειμένῃ διατριβῇ, ἥτις ἐγράφη ἤδη πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπιστολῆς, ὡς δικαίως παρεδέχθησαν τὰ δικαστήρια, δὲν δύναται νὰ στηρίζῃ τὰς ἀντιρρήσεις αὐτοῦ κατὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ λήπτου ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ἐπιστολῆς· διότι τοῦτο μεταβιβάζεται πλὴν σπανίων ἐξαιρέσεων εἰς τὸν λήπτην. Αἱ κατὰ τῆς δημοσιεύσεως ἀντιρρήσεις δύνανται τοὐναντίον νὰ βασισθῶσιν ἐπ' ἄλλου εἴδους δικαιωμάτων τοῦ συγγραφέως, καὶ δὴ ἢ *ἐπὶ τοῦ συγγραφικοῦ* ἢ ἐπὶ *τοῦ δικαιώματος τῆς προσωπικότητος*. Τὰ δύο νῦν ταῦτα δικαιώματα πρέπει προδήλως νὰ διαστέλλωνται ἀλλήλων· διότι, καίτοι τὸ συγγραφικὸν δικαίωμα, ὡς εὐθὺς θὰ καταδειχθῇ, δὲν ἔχει ἀποκλειστικῶς τὸν χαρακτῆρα περιουσιακοῦ, ἀλλ' ἐν μέρει καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς προσωπικότητος, ἐν τούτοις ἡ κατὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐπιστολῶν παρεχομένη προστασία, οὖσα προστασία ἀτομικοῦ δικαιώματος, δὲν ἐνέχει μόνον τὴν σημασίαν προστασίας συγγραφικοῦ δικαιώματος, ἀλλ' ἔχει καὶ ὅλως αὐτοτελῆ σημασίαν, καθόσον δύναταί τις νὰ ἐπικαλεσθῇ ταύτην καὶ προκειμένου περὶ τοιούτων ἐπιστολῶν, αἵτινες δὲν ἔχουσι τὰ στοιχεῖα ἀντικειμένου συγγραφικοῦ δικαιώματος.

Ἡ κρίσις νῦν περὶ τοῦ ζητήματος, ἂν αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἀπολαύωσι τῆς προστασίας *συγγραφικοῦ δικαιώματος*, ἐξαρτᾶται ἁπλούστατα μόνον ἐκ τούτου, ἂν δηλαδὴ αὗται συγκαταριθμῶνται εἰς τὰ *συγγράμματα*, ἅτινα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τῆς 19 Ἰουνίου 1901 ἀπολαύουσι τῆς περὶ ἧς πρόκειται προστασίας. Γενικῶς νῦν εἶνε ἀνεγνωρισμένον, ὅτι ὑπὸ τὸ σύγγραμμα δὲν νοεῖται πᾶσα ἔγγραφος ἐκδήλωσις οἱασδήποτε ἰδέας, ἀλλὰ μόνον περιεχόμενον ἰδεῶν, λαβὸν διὰ τοῦ μέσου τῆς γλώσσης *ἀτομικὴν λογοτεχνικὴν μορφήν*, ἤτοι περιεχόμενον ἰδεῶν, ὅπερ ἔλαβεν ὡρισμένην λογοτεχνικὴν μορφὴν δι' ἀτομικῆς πνευματικῆς ἐνεργείας τοῦ γράψαντος. Πρόδηλον λοιπὸν εἶνε ὅτι ἡ προστασία τοῦ συγγραφικοῦ δικαιώματος δὲν ἐπεκτείνεται ἐπὶ πάσας τὰς ἐπιστολάς, ἀλλ' εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν τούτων. Οὕτως ἀποκλείονται ταύτης οὐ μόνον αἱ ἐπιστολαί, αἵτινες ἢ ἀνακοινοῦσιν ἁπλῶς ἢ πραγματεύονται διὰ μακροτέρων μέν, ἀλλ' ἄνευ οἱασδήποτε λογοτεχνικῆς μορφῆς, πράγματα τοῦ καθημερινοῦ βίου ἢ γεγονότα οἰκογενειακῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες ἐκφράζουσι μὲν καὶ βαθυτέρας ἰδέας ἢ περιέχουσιν ἴσως ὀξύνους κρίσεις καὶ πνευματώδεις παρατηρήσεις, ἐφ' ὧν δ' ὅμως δὲν κατέβαλεν ὁ γράψας ἰδιαιτέραν ἐνέργειαν, ὅπως προσδώσῃ εἰς ταύτας ὡρισμένην μορφήν, ὅπως δημιουργήσῃ ἐνιαῖόν τι ὅλον, ὅπως παρουσιάσῃ ἐν ἰδιαζούσῃ τινὶ διατάξει τὰς ἐκδηλωθείσας ἰδέας. Πᾶσαι αἱ τοιαῦται ἐπιστολαὶ ἀποκλείονται τῆς προστασίας τοῦ συγγραφικοῦ δικαιώματος, εἴτε ἐγράφησαν ὑφ' ἁπλοῦ ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, εἴτε ὑπ' ἐπιστημονικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς κορυφῆς. Ἀκρι-

βάλλουσι τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων».

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου:

«Καθόσον ταῦτα δὲν ἐκδίδονται παρ' ἐπισήμου τινὸς Ἀρχῆς τοῦ Κράτους· ὡς καὶ ὁ νόμος τῆς 30 Μαρτίου

Β': 1841 περὶ συστάσεως Ἐθνικῆς Τραπέζης ἐν ἄρθρῳ 48 διέλαβεν, ὁρίσας ὅτι: «Τὸ Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης θέλει εἶσθαι ἐντελῶς ἰδιωτικόν». Ἀλλ' ἐπέρχεται ἀμέσως (Σ. Δ. μετὰ τοὺς νόμους τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, μετὰ τὸ Διάταγμα τοῦ 1885 καὶ τὸν νόμον τοῦ 1841) πρῶτον μὲν ὁ ποινικὸς νόμος (Σ. Δ. ἐκδοθεὶς τὸ 1834) ἐν ἄρθρῳ 248 § 6 καὶ καθορίζει ὡς ἔγγραφα δημόσια καὶ τὰ ἐκδιδόμενα «πιστωτικὰ γραμμάτια τῶν Δημοσίων Σωματείων καὶ τῶν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐγκεκριμένων πιστωτικῶν ἑταιριῶν». Ἔπειτα δὲ (Σ. Δ. δηλαδὴ μετὰ τὸ 1885) δι' εἰδικῶν νόμων α') τοῦ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1836 κλπ. . . . β') τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1841 ἐν ἄρθρῳ 22 (Σ. Δ. διπρόσωπος αὐτὸς ὁ τετραπέρατος νόμος, ἄλλα λέγει εἰς τὸ 22 καὶ ἄλλα εἰς τὸ 48) ἔχοντι οὕτω: κλπ. κλπ.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς προτάσεως;

«Ἐν τούτοις βραδύτερον, **προκειμένου** ΜΟΝΟΝ **περὶ τῆς ποινῆς**,

Γ': παρετηρήθη ὑπὸ τῶν νομοδιδασκάλων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν (Σ. Δ. πάσης βέβαια ἐπιστήμης) ὅτι ἡ νοθεία τῶν ὀργάνων τούτων τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων δὲν δύναται νὰ προσβάλλῃ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ Κράτους, οὔτε δύναται ὡς ἀντιποίησις τῆς Βασιλικῆς ἐξουσίας νὰ χαρακτηρισθῇ καθόσον τὸ ἀδίκημα τοῦτο δὲν εἶνε εἰμὴ τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς ὑπὸ σοβαρωτέραν μορφήν».

Ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐξέδωκε τὸ φυλλάδιον ὁ κ. Εἰσαγγελεύς. Θεωροῦμεν δὲ περιττὸν νὰ συνεχίσωμεν τὰς ἀποδείξεις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

(Τμῆμα Νομικὸν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν)

Ἐπαναλαμβανομένων τῶν ἕνεκα τῶν ἑορτῶν διακοπεισῶν συνεδριάσεων τοῦ νομικοῦ Τμήματος, σήμερον ὥρα 6 μ. μ. θέλει ἀνακοινώσῃ μελέτην αὐτοῦ ὁ ὑφηγητὴς κ. Δημ. Πετρακάκος «περὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἐπιρροῆς τοῦ εὐαγγελίου». Εἴσοδος ἐλευθέρα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Τὸ Β' τεῦχος τοῦ πρώτου τόμου, τοῦ κατὰ τριμηνίαν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένου περιοδικοῦ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ δευτέρου τούτου ἐξ 150 περίπου σελίδων τεύχους, λαμβάνομεν καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι περιοδικὸν τοιούτου περιεχομένου, αἱ σελίδες τοῦ ὁποίου κοσμοῦνται μὲ ὅ,τι πολύτιμον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα νομικὴ ἐπιστήμη ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην αὐτῆς σημασίαν, ἀποτελεῖ πρόοδον ἀληθῆ διὰ τὴν νομικὴν ἡμῶν φιλολογίαν, εὐχῆς ἔργον δὲ θὰ ἦτο ἂν ὁ ἄλλως στενὸς κύκλος τῶν παρ' ἡμῖν ἀναγινωσκόντων παρεῖχεν εἰς αὐτὸ τὴν ἐνθάρρυνσιν ἐκείνην, τόσον τὴν ὑλικὴν ὅσον καὶ τὴν πνευματικήν, ἄνευ τῆν ὁποίας ἔργα τοιαύτης περιωπῆς δὲν δύνανται νὰ νοηθῶσι. Περιεχόμενα τοῦ τεύχους τούτου, οὗτινος συντάκται εἶνε οἱ ἐν Ἀθήναις ἐπιστήμονες κ. κ. Α. Παπαναστασίου, Θ. Κουτούπης, Α. Δελμοῦζος, Θ. Πετιμεζᾶς, Π. Ἀραβαντινὸς καὶ Κ. Τριανταφυλλόπουλος, εἶνε: 1) Ἡ ὑλιστικὴ θεωρία τῆς ἱστορίας κατὰ Κάρολον Μάρξ, ὑπὸ Α. Ἐλευθεροπούλου· 2) Περὶ προστασίας τῆς ναυτιλίας, ὑπὸ Θ. Κουτούπη· 3) Παρατηρήσεις ἐπὶ χωρίων τινῶν τῶν Πανδεκτῶν, ὑπὸ Α. Μυλωνᾶ· 4) ἐπὶ τῆς Νεαρᾶς 115 τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὑπὸ Κ. Τριανταφυλλοπούλου· 5) Περὶ τῶν βραχυπροθέσμων παραγραφῶν, ὑπὸ Π. Ἀραβαντινοῦ· 6) Ἡ Τουρκικὴ ἐπανάστασις, ὑπὸ Α. Παπαναστασίου καὶ 7) Προστασία τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας. Αἱ καινοτομίαι τῆς συμβάσεως τοῦ Βερολίνου ὑπὸ Α. Μυλωνᾶ.

Τιμὴ τοῦ τεύχους δραχ. 4.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Δύναται ὁ συμβολαιογράφος νὰ συντάξῃ τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα, ὅταν ὁ ὑπερθεματιστὴς ἢ ἀναγγειλάμενοι δανεισταὶ εἶνε συγγενεῖς του ἐν τῷ ὁριζομένῳ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 177 Ὀργ. Δικ. βαθμῷ);

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου ἐδόθη ἀπάντησις πρὸς τὸν συμβολαιογράφον.... διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27274 (1908) ἐγγράφου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκαις κ. Εἰσαγγελέως, καταχωρισθεῖσα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 28 τῆς 9 Νοεμβρίου 1908 φύλλῳ τῆς «Θέμιδος», ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἡ σύνταξις ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ καὶ πίνακος κατατάξεως, ὡς ὑπαγομένων καὶ τούτων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 177 καὶ ἐπομ. τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἄρθρου 166 τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθρα 93, 413 ἐπ., 1065 ἐπ., 1071 ἐπ., 1081, 1086 καὶ 1092) εἰς ἃς τὸ ἄρθρον τοῦτο παραπέμπει, συνάγεται, ὅτι μόνον ὁσάκις ὁ συμβολαιογράφος ἐνεργεῖ ὑπηρεσίαν, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναγραφομένων, μόνον τότε ὑπόκειται εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 177 τοῦ Ὀργ. οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀνατίθεται αὐτῷ ὑπηρεσία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Πολ. Δικ. ἀναγραφομένων, καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐνέργειαν πλειστηριασμοῦ ἢ κατὰ τὴν σύνταξιν πίνακος κατατάξεως.

Ἡ γνώμη μου αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 891, 965, 937, 938, 988 Πολ.Δικ. ἐχουσῶν οὕτως· ἄρθρον 891 «Τὰ μεσεγγυημένα κινητὰ πλειστηριάζονται δημοσίως ... κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ δανειστοῦ, ἤτοι παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου...», 965 «ὁ πλειστηριασμὸς τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων ... γίνεται ... παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου, ὡς ἐπιτετραμμένου τὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ...», 937 «...Ἐπὶ δὲ τῶν κατασχεθέντων χρημάτων ὀφείλει ὁ ἐπιμελούμενος διάδικος νὰ προσδιορίσῃ . . . Συμβολαιογράφον ἢ Εἰρηνοδίκην, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου νὰ γίνῃ ἡ περαιτέρω διαδικασία», 938 «...Ὅθεν, ἀπορρίπτεται παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου», 988 «... Κατὰ ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις προσδιορίζεται ἐπὶ τῆς κατατάξεως, πρὸ τῆς περαιτέρω διαδικασίας, παρὰ τοῦ ἐπιμελουμένου διαδίκου, καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, Εἰρηνοδίκης ἢ Συμβολαιογράφος...». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τρανῶς δείκνυται, ὅτι ἐπὶ ἐνεργείας πλειστηριασμῶν καὶ συντάξεως πινάκων κατατάξεως ὁ συμβολαιογράφος ἐνεργεῖ οὐχὶ πράξεις ἀναγομένας ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κύκλον τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων, ἀλλὰ πράξεις ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν συμβολαιογραφικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἃς ἐξ ἴσου δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης — ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἀφίεται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ — ὅστις δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 177 τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἡ ὑπαγωγὴ τῶν πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 177 Ὀργ. θὰ ἦγεν εἰς τὸ ἑξῆς ἄτοπον· ἡ μὲν κατακυρωτικὴ ἔκθεσις, ἡ συντασσομένη ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ἐν ᾗ συμβαλλόμενος ἦν συγγενὴς ἢ κηδεστὴς τοῦ συμβολαιογράφου, κατ' εὐθεῖαν εἰς ὅλους τοὺς βαθμούς, ἐκ πλαγίου δὲ μέχρι τετάρτου, ἤθελεν εἶσθαι ἄκυρος, μὴ τηρηθεισῶν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 177· ἡ δὲ παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου συνταχθεῖσα κατακυρωτικὴ ἔκθεσις, ἐν ᾗ ἦσαν συγγενεῖς κλπ. τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἢ ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως πίναξ, ἤθελεν εἶσθαι ἰσχυρά, διότι ὁ Εἰρηνοδίκης δὲν ἐνήργησε τὰς πράξεις ὡς ἀναπληρωτὴς τοῦ συμβολαιογράφου καὶ δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 177—179.

Ἐκτὸς τούτων ὁ νομοθέτης ἐν ἄρθροις 902 καὶ 979 ὥρισεν ὅτι «περὶ τῶν διαφόρων προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως συντάσσει ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἔκθεσιν καὶ τὴν ὑπογράφει μετὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τῶν τυχὸν παρόντων διαδίκων καὶ δύο μαρτύρων . . .», διέγραψε δηλ. καὶ τὸν τύπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ συντάσσωνται αἱ κατακυρωτικαὶ ἐκθέσεις, χωρὶς νὰ παραπέμψῃ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον Συμβολαιογράφον ἢ Εἰρηνοδίκην, εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 177—179 τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Προκειμένου δὲ περὶ συντάξεως τοῦ τῆς κατατάξεως πίνακος ἐπίσης δὲν παρέπεμψε τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 177—179 τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλ' ἠπείλησε κατ' αὐτοῦ τὰς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 203 καὶ 204 Πολ. Δικ. προβλεπομένας ἀκυρότητας καὶ ποινάς.

Καὶ καταρτίζεται μὲν διὰ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως σύμβασις ἀγοραπωλησίας, ἀλλ' οἱ ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκείνῃ, τῇ συντασσομένῃ ἐν ὑπαίθρῳ, δημοσίᾳ, ὑπὸ τὰς ὄψεις, οὐ μόνον τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων, τοῦ κήρυκος, τῶν μετασχόντων εἰς τὸν συναγωνισμόν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκ περιεργείας περιεστῶτος λαοῦ, συμβαλλόμενοι δὲν διατρέχουσι τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχουσιν οἱ συντάσσοντες, ἐν κρυπτῷ, ἄλλας συμβολαιογραφικὰς πράξεις, ἐκ τῶν εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων τοῦ Συμβολαιογράφου ἀναγομένων, ἐὰν τύχωσι συμβαλλόμενοι κλπ. συγγενεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 177.

Τίνες δὲ δὲν δύνανται νὰ προσφέρωσι καὶ συναγωνισθῶσιν ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ ρητῶς ἀναγράφει τὸ ἄρθρον 975 «ἕκαστος τῶν παρόντων, καθόσον προσφέρει τὴν ἀναγκαίαν ἀσφάλειαν, ἔχει δικαίωμα νὰ πλειστηριάσῃ δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλον... Μόνον ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ οὔτε αὐτός, οὔτε δι' ἄλλων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πλειστηριακῆς πράξεως καὶ ἀποζημιώσεως. Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅστις, ἐὰν καταστῇ παραβάτης, καταδιώκεται, ἐκτὸς τούτου, καὶ πειθαρχικῶς». Καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἀνενδοιάστως συνάγεται, ὅτι, ἂν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει ν' ἀποκλείσῃ τοῦ συναγωνισμοῦ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου θ' ἀνέγραφε τοῦτο ρητῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα ἀρκούντως ὁ νομοθέτης περιεφρούρησε τὰ τῶν ἀναγγειλαμένων δανειστῶν δικαιώματα καὶ δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον, ἵνα ὑπαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὰς

βῶς δ' ἕνεκα τούτου τοῦ λόγου δικαίως, ἐν παραδείγματι, τὸ μὲν Ἀκυρωτικὸν ἠρνήθη τὴν περὶ ἧς πρόκειται προστασίαν εἰς ἐπιστολήν τινα τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ (ἐφημ. τοῦ Ἀκυρωτ. σελ. 41—48), τὸ δὲ Πρωσσικὸν δικαστήριον τῶν πραγματογνωμόνων εἰς ἐπιστολὰς τοῦ Μπετχόβεν. Ἂν δ' ὅμως πληρῶται ἡ ἀπαίτησις τῆς ὑπάρξεως ἀτομικῆς λογοτεχνικῆς μορφῆς, προδήλως ἡ τοιαύτην μορφὴν ἔχουσα ἔγγραφος ἐκδήλωσις τῶν ἰδεῶν, καὶ ἂν παρουσιάζηται ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐπιστολῆς, ἀνήκει ὡς πᾶν ἄλλο παρόμοιον πνευματικὸν προϊὸν εἰς τὰ συγγράμματα, ἄρα εἰς τὰ ἀντικείμενα τοῦ συγγραφικοῦ δικαιώματος. Τὸ οὕτω λοιπὸν τεθὲν κριτήριον εἶνε τὸ μόνον ὅπερ πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν ὁσάκις πρόκειται νὰ ἀποφανθῶμεν, ἂν ἐπιστολή τις δικαιοῦται νὰ τύχῃ τῆς προστασίας τοῦ συγγραφικοῦ δικαιώματος. Ἡ ἀπόφασις δ' ὅμως τοῦ Ἐφετείου τῆς Ἰένης, ἐπιβάλλουσα καὶ ἑτέραν ἀπάντησιν, παραγνωρίζει κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν τὴν φύσιν τοῦ δικαιώματος τούτου. Ἡ ἀπόφασις δηλαδὴ αὕτη ὁρμωμένη ἀπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι διὰ τῆς § 11 τοῦ Νόμου τῆς 19 Ἰουνίου 1901 προστατεύεται κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ συγγραφέως, νὰ πολλαπλασιάσῃ καὶ νὰ διαδώσῃ αὐτὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὅτι ἄρα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γένεσιν ὑποκειμενικοῦ δικαιώματος, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ συγγραφεὺς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγγραφῆς ὕπαρξιν τοῦ θετικοῦ ἐκείνου ὑλικοῦ ἐνδιαφέροντος, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐν ταῖς ἐμπιστευτικαῖς ἐπιστολαῖς ἀποκλείεται ἡ παραδοχὴ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου, καθόσον ὁ τοιαύτην γράφων κατὰ κανόνα οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖ ἢ νὰ ἀνακοινώσῃ τι εἰς ἓν μόνον ἄτομον. Τὸ ὅτι δὲ τὸ ὑποτιθέμενον ἐνδιαφέρον κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ δικαστηρίου εἶνε ἀναγκαίως «ὑλικοῦ ἐνδιαφέροντος», ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι εἰς οὐδενός ποτε τὸν νοῦν ἦλθεν ἡ ἰδέα «νὰ δηλώσῃ τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα ἐπ' ἐπιστολῶν ἐν περιουσιακοῖς καταλόγοις, ὡς π. χ. ἐν συντάξει διαθήκης, ἐν κληρονομικῷ εὑρετηρίῳ, ἐν περιουσιακῇ δηλώσει». Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον φρονεῖ, ὅτι ἡ συγγραφικὴ προστασία χρησιμεύει ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἔργου. Τοῦτο δ' ὅμως δὲν εἶνε καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἡμετέρου Νόμου.

Δὲν θέλομεν ἐνταῦθα νὰ ἐξετάσωμεν διὰ μακροτέρων τὸ ἀμφισβητούμενον ζήτημα, ἂν τὸ συγγραφικὸν δικαίωμα ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως εἶνε περιουσιακὸν δικαίωμα ἢ ἂν ἡ προστασία τῶν προσωπικῶν ἐνδιαφερόντων τοῦ συγγραφέως ἀνάγεται ὅλως εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀτομικοῦ ἢ καθαρῶς προσωπικοῦ δικαιώματος, ὑφισταμένου ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει παρὰ τὸ συγγραφικόν. Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τῆς πρώτης τῶν γνωμῶν τούτων εὑρίσκονται ἐν τῷ δικαίῳ, τοὐλάχιστον οὐδεμία ἀμφιβολία ὑφίσταται περὶ τούτου, ὅτι τὸ θετικὸν ἡμῶν δίκαιον δὲν ἀπεχώρισε τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος ἀπὸ τοῦ συγγραφικοῦ, ὅτι δὲ μᾶλλον ἐκανόνισεν ἀπὸ κοινοῦ, δι' ἑνὸς δηλαδὴ καὶ τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὴν προστασίαν ἀπό τε τῆς ἀπόψεως τῶν προσωπικῶν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν περιουσιακῶν αὐτοῦ ἐνδιαφερόντων. Ὅλως σαφὴς παρουσιάζεται ἡ φροντὶς περὶ τῶν προσωπικῶν ἐνδιαφερόντων, ἄρα ἡ ἄποψις τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Νόμου παρεχομένῃ συγγραφικῇ προστασίᾳ, ἐν τῇ ἀπαγορεύσει τῆς δημοσιεύσεως περιλήψεως ἔργου, μὴ ἐκδεδεδομένου ἔτι ὑπὸ τοῦ συγγραφέως (§ 11), ἐν τῇ ἀπαγορεύσει τῆς μεταβολῆς ἔργου τινὸς ὑπὸ τῶν κληρονόμων τοῦ συγγραφέως (§ 9) 3 ἐν τῇ ἀπαγορεύσει τῆς δικαστικῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ συγγραφέως (§ 10). Ἡ αἰτιολογικὴ τοῦ νόμου ἔκθεσις (σελ. 12) λέγει ρητῶς, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὸ προσωπικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ συγγραφέως ὑπὲρ τοῦ προϊόντος αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐφ' ὅσον ἐκράτει ἡ παλαιοτέρα νομοθεσία, οὐδεὶς ἀμφέβαλλεν, ὅτι κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ θετικοῦ δικαίου τὸ συγγραφικὸν δικαίωμα ἔχει καὶ προσωπικὰ στοιχεῖα· διὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν ἐγνωμοδότησε πάντοτε ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ. Ἀφ' οὗ δὲ τοιαύτην κατ' ἀρχὴν γνώμην ἔχει ἡ ἡμετέρα νομοθεσία περὶ τοῦ συγγραφικοῦ δικαιώματος, θὰ ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν γνώμην αὐτῆς ταύτην ἡ παραδοχή, ὅτι αὕτη ἐξαρτᾷ τὴν προστασίαν τοῦ συγγραφέως κατὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς ἐμπορικῆς διαδόσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐκ τοῦ παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντος περιουσιακοῦ ἐνδιαφέροντος ἢ καὶ μόνον ἐκ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγράφου ἐκδηλώσεως τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ ὑπάρξεως τοῦ σκοποῦ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς ἐμπορικῆς διαδόσεως αὐτῶν. Ἂν ἡ παραδοχὴ αὕτη ἀνασκευάζηται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Νόμου, δὲν εὑρίσκει οὐχ ἧττον αὕτη οὐδὲ τὸ παραμικρότερον στήριγμα ἐν τῷ κειμένῳ αὐτοῦ. Ἐκ τῶν λέξεων αὐτοῦ «ὁ συγγραφεὺς ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα, νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ἔργον καὶ νὰ διαδώσῃ αὐτὸ ἐμπορικῶς» δὲν πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ἐξαχθῇ ὅτι ὁ νομοθέτης προϋποθέτει, ὅτι καὶ θέλει ὁ συγγραφεὺς νὰ πολλαπλασιάσῃ καὶ νὰ διαδώσῃ τὸ ἔργον. Αἱ λέξεις αὗται περιέχουσιν ἁπλούστατα εἰς τὸν συγγραφέα τὴν δύναμιν νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς πάντα ἄλλον τὸν πολλαπλασιασμόν, ὅλως ἀδιαφόρου ὄντος ἂν καὶ αὐτὸς θέλῃ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοῦτο ἢ ἂν μηδόλως σκέπτηται περὶ αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 177 τοῦ ὀργανισμοῦ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 945 «Ὁ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 939—944, σχεδιασθεὶς κατατάξεως πίναξ πέμπεται παρ' αὐτοῦ... εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν. Ὁ πρόεδρος... ἀποφαίνεται ἐκτελεστὸν τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα... ἢ ἂν τὸν θεωρῇ ἐσφαλμένον, τὸν μεταρρυθμίζει, ἢ σχεδιάζει νέον καὶ τὸν ὑπογράφει».

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου καταφαίνεται, ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, συντάσσων τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα, εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνος· διότι ὁ πρόεδρος ἔχει δικαίωμα, ἂν εὕρῃ αὐτὸν ἐσφαλμένον, οὐ μόνον νὰ τὸν μεταρρυθμίσῃ, ἀλλὰ νὰ συντάξῃ νέον πίνακα καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ ὁλοσχερῶς τὸν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συνταχθέντα.

Συμπαιραίνων φρονῶ, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, διά τε τὴν κατακυρωτικὴν ἔκθεσιν καὶ τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα, αἱ ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 177 τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐξαίρεσις αὐτοῦ δύναται νὰ ζητηθῇ, διότι τοῦτο δὲν συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου· ἀλλ' ἐὰν οὗτος, ἕνεκεν δόλου, ἀπάτης, ἀσυγγνώστου ἀμελείας, ἢ παραδρομῆς, ἕνεκεν ἀρνήσεως δικαιοσύνης ἢ ὑπηρεσίας, ἠδίκησέ τινα ὑπόκειται εἰς τὰς ποινὰς τῶν ἄρθρ. 203, 204 Πολιτ. Δικον. καὶ εἰς ἀποζημιώσεις.

Ἐν Καλάμαις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1908

Χ. Π. Πετρέας
Δικηγόρος

Τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον, ὅπερ ἔχει ὡς περιεχόμενον τὸ εἰς χρήματα ἀντίτιμον (τοῖς μετρητοῖς), καὶ οὐχὶ τὴν ἀγορὰν ἐμπορευμάτων πρὸς μεταπώλησιν, δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς ἐμπορικόν, εἰ καὶ περιέχῃ ὅτι τὸ χρῆμα ἐδόθη πρὸς ἐμπορικὴν χρῆσιν καὶ κερδοσκοπίαν ;

Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλάκις ἀνεκινήθη παρ' ἡμῖν, καὶ ἐπεκράτησεν ἀείποτε ἐν τῇ νομολογίᾳ ἡ ἀποφατικὴ τοῦ ζητήματος λύσις. Τὸ Ἐφετεῖον ὅμως Κερκύρας, διὰ διαφόρων ἀποφάσεών του, ἐδέξατο τὸ ἀντίθετον, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 512 τοῦ 1904 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ἣν ἔχομεν πρόχειρον ἀνὰ χεῖρας—ἐδέχθη τοὐτέστιν ἡ Νομολογία τοῦ Ἐφετείου ὅτι τὰ γραμμάτια τὰ εἰς διαταγὴν ἐν ᾗ ἀναγράφεται ἡ φράσις «ὅτι ἐλήφθησαν χρήματα τοῖς μετρητοῖς πρὸς ἐμπορικὴν χρῆσιν καὶ κερδοσκοπίαν» εἶναι ἐμπορικά. Σπουδαιότατα δὲ αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς, καθόσον ὄχι μόνον ἄλλως πως θὰ ῥυθμισθῇ τὸ ζήτημα τῶν τόκων, τῆς παραγραφῆς—ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι δι' ἄλλου πινακίου θὰ εἰσαχθῇ τῇ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, καὶ διότι αἱ ἐνστάσεις τοῦ ὀφειλέτου τοῦ γραμματίου, αἱ μὴ ἄνα φερόμεναι εἰς τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως (ὡς ἡ τῆς ἀνηλικιότητος) ἢ εἰς τὴν νομιμοποίησιν καὶ εἰς τὴν ἐπίδοσιν, θὰ παραπεμφθῶσιν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν ὡς ἀνεκαθάριστοι συνῳδὰ τῷ νόμῳ ΑΥΝΖ' τοῦ 1887 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 729 τῆς Πολ. Δικον.

Ἡ νομολογία τοῦ ἐφετείου, ἥτις σταθερῶς πλέον δέχεται τὴν γνώμην, ὅτι τὰ γραμμάτια ταῦτα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶνε ἐμπορικά, δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθή, καὶ δὴ διὰ τοὺς ἑπομένους λόγους.

Εἶνε ἤδη γνωστὸν ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ πράξεις διαιροῦνται εἰς δύο εἴδη, ἢ τὰς ἀφ' ἑαυτῶν ἐμπορικάς, ἃς διαγράφει τὸ ἄρθρον 235 τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων νόμου, ἢ τὰς λόγῳ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐπιχειροῦντος χαρακτηριζομένας ὡς ἐμπορικάς.

Εἰς οὐδεμίαν κατηγορίαν τῶν ἐμπορικῶν πράξεων κατατάσσεται τὸ δάνειον, τὸ δοθὲν ἔστω καὶ δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν,—τοὐναντίον ἔχομεν ὡς δεδομένον, ὅτι τὸ δάνειον εἶνε σύμβασις κατ' ἐξοχὴν ***ἀστικῆς φύσεως,*** *μὴ δυναμένη νὰ μεταβληθῇ ἔστω καὶ διὰ τῆς προσθήκης, ὅτι ἐδόθη πρὸς ἐμπορικὴν χρῆσιν. Τὸ ἐπιχείρημα, ὅπερ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου καὶ δὴ ἡ τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν φέρουσιν, εἶνε ὅτι τὸ γραμμάτιον εἰς διαταγὴν εἶνε τίτλος κυκλοφορῶν, καὶ ὅτι πρόκειται περὶ πράγματος, δι' ὃ δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ὁμολογία· ἀφοῦ δὲ ὁ ἴδιος ὁ ὀφειλέτης ὁμολογεῖ τὴν λῆψιν τῶν χρημάτων πρὸς ἐμπορικὴν χρῆσιν, ἀδιάφορον ἂν ἐπραγματοποιήθη ἢ μὴ ἡ τοιαύτη χρησιμοποίησις αὐτῶν, ἕπεται ὅτι ὀρθῶς εἰσάγεται ἡ ἐπὶ τοιούτου γραμματίου ἀγωγὴ διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ πινακίου. Δὲν εἶνε ὀρθή, φρονοῦμεν, ἡ γνώμη αὕτη. Ἡ τοιαύτη τοῦ ὀφειλέτου ὁμολογία δὲν δύναται νὰ ᾖ ἀνωτέρα τοῦ νόμου, ὅστις ῥητῶς καθώρισε τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, αἵτινες ῥητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀπαριθμοῦνται εἰς τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων νόμου. Τὸ ἄρθρον δὲ 6 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ὃ ἐπικαλοῦνται ἀποφάσεις πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς, λέγει ὅτι τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια δὲν φέρουν οὐδενὸς ἐμπόρου ὑπογραφήν, ἢ δὲν ἀφορῶσιν ἐργασίας ἐμπορικάς, κολλυβιστικάς, τραπεζιτικὰς ἢ μεσιτικάς, τὸ ἐμποροδικεῖον χρεωστεῖ νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ, οὐδεμίαν, φρονοῦμεν, ἔχει σχέσιν. Τοὐναντίον ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι, ἵνα ἡ ὑπόθεσις γραμματίου εἰς διαταγὴν εἰσαχθῇ διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ πινακίου (ἀφ' οὗ τὴν σήμερον τὰ ἐμποροδικεῖα), δέον ἢ τὸ γραμμάτιον νὰ ᾖ παρ' ἐμπόρου ὑπογεγραμμένον, ἢ ἡ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη πρᾶξις νὰ ᾖ ἐμπορική. Ἐκ πάντων τούτων δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ἀσφαλῶς, ὅτι τὰ γραμμάτια ταῦτα τότε μόνον δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐμπορικά, ὅταν ὁ ὀφειλέτης εἶνε ἔμπορος, ἑπομένως ὁ δικαστὴς πρὸ παντὸς ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἰδιότητος ταύτης τοῦ ὀφειλέτου· προφανῶς ἐν ᾗ περιπτώσει ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως ἤθελε προκύψῃ, ὅτι ὁ ἐκδότης τοῦ γραμματίου δὲν ἦτο ἔμπορος, τότε τὸ γραμμάτιον εἶνε ἀστικὸν καὶ κακῶς εἰσάγεται διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ πινακίου. Ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ φέρει ἡμᾶς εἰς πλεῖστα ὅσα ἄτοπα, ἃ καθημερινῶς βλέπομεν, καθόσον πολλάκις καὶ οἱ γνωστοὶ δανεισταὶ χρημάτων, οἱ δίδοντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐχὶ πρὸς ἐμπόρους, ἀλλὰ πρὸς ὑπαλλήλους καὶ ἄλλους τὰ χρήματα αὐτῶν, συνομολογοῦσι τοιαῦτα γραμμάτια, μὲ τὴν ῥήτραν «ὅτι ἐδόθησαν πρὸς ἐμπορικὴν χρῆσιν καὶ κερδοσκοπίαν», οὕτω δὲ ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν ὅλα τὰ εὐεργετήματα τοῦ ἐμπορικοῦ γραμματίου, ἐπιδικαζομένης διὰ πρώτης ἀποφάσεως τῆς ἀπαιτήσεώς των ὁριστικῶς, χωρὶς οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ ὀφειλέται των νὰ εἶνε ἔμποροι ἢ νὰ ὑπῆρξάν ποτε τοιοῦτοι καὶ χωρὶς ἡ πρᾶξις, ἣν συνομολογοῦσι, νὰ εἶνε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐμπορική. — Τὴν γνώμην ταύτην, τὴν καὶ μόνην καθ' ἡμᾶς ὀρθήν, ἐδέχθη ἡ νομολογία τῶν πλείστων δικαστηρίων καὶ δόκιμοι συγγραφεῖς.—Ἑπομένως μόνη ἡ ἰδιότης τοῦ ὀφειλέτου ὡς ἐμπόρου, ὅστις θέλει ὑπογράψῃ καὶ τὸ γραμμάτιον, καθιστᾷ τοῦτο ἐμπορικόν, κατὰ τὸ νόμιμον τεκμήριον, ὅπερ περιλαμβάνει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων νόμου (τουτέστιν ὅτι τὰ γραμμάτια, τὰ παρ' ἐμπόρων ὑπογεγραμμένα, θεωροῦνται ὡς ἕνεκεν τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν γενόμενα, ἐὰν ἄλλη τις αἰτία δὲν ὑπάρχῃ ῥητῶς ἐκπεφρασμένη εἰς αὐτά).*

Δημήτρ. Π. Σκαλτσούνης
Δικηγόρος ἐν Κερκύρᾳ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ ΥΔΑΤΩΝ

ὑπὸ ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν ἄξιον λόγου νομικὸν ἔργον τοῦ ἐν Πάτραις Εἰρηνοδίκου κ. Πέτρου Ἀντωνιάδου «περὶ τῶν ὑδάτων κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογήν του», δύναται ἀληθῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦν ἐξαίρετον βοήθημα εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μορφώσωσιν ἀσφαλῆ γνώμην ἐφ' ὅλων τῶν ἀναφυομένων ἐν τῷ διαφέροντι τούτῳ θέματι ζητημάτων. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐκτίθενται λεπτομερῶς ὅλα τὰ πολύπλοκα περὶ κυριότητος, καρπώσεως καὶ κατανομῆς ρεόντων ὑδάτων, ρυάκων, πηγῶν κτλ. ζητήματα, αἱ ὑδατικαὶ δουλεῖαι καὶ ἡ ἀπόκτησις ἐνάσκησις καὶ ἀπόσβεσις αὐτῶν, τὰ πρὸς προστασίαν τῶν ὑδάτων ἔνδικα μέσα, ἡ ἁρμοδιότης τῶν δικαστηρίων εἰς τὰς διαφόρους περὶ ὑδάτων διαφορὰς καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ ἀφορῶσαι τὰ ὕδατα νομικαὶ σχέσεις, περὶ ὧν συντόμως λιαν γίνεται λόγος ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν περὶ Ρωμ. Δικαίων συγγράμμασι. Πάμπολλαι παραπομπαὶ εἰς τοὺς Ρωμαϊκοὺς νόμους, γνῶμαι ἡμετέρων καὶ ξένων νομοδιδασκάλων, μνεία τῶν σχετικῶν νομικῶν διατριβῶν καὶ λεπτομερὴς παράθεσις τῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων νομολογίας τῶν Δικαστηρίων, προσδίδουσι μεῖζον κῦρος καὶ χρησιμότητα εἰς τὸ ἔργον, ὅπερ ἄλλως καὶ διὰ τὸ σαφὲς καὶ εὔληπτον τῆς γλώσσης καὶ τὴν εὐμέθοδον κατάταξιν τῆς ὕλης δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄρτιον καὶ διὰ τοῦτο ἔτυχε πολλῆς ἐκτιμήσεως παρὰ τῷ νομικῷ κόσμῳ. Τὰ ὑπολειφθέντα ὀλίγα σώματα πωλοῦνται ἀντὶ δρ. 3 παρὰ τῷ συγγραφεῖ καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας» ἐν Ἀθήναις.

* * *

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Φιλτάτη «Δικαιοσύνη»

Εἰς τὴν Νέαν Ἐφημερίδα ἀριθ. 319 τῆς 15 Νοεμβρίου 1893 ἐξ ἀφορμῆς τῆς γνωστῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη περὶ ἧς ἐγένετο τόσος τότε ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ λόγος, τελευτῶν τότε, ἔλεγον, εἰς ὅσα τότε ἐδημοσίευσα τάδε.

«Ἐν ἄλλοις Κράτεσι τὸ Δικηγορικὸν Σῶμα κατέχει θέσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἔχει δύναμιν, ὅταν πρόκηται νὰ ψηφισθῇ νόμος νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας ἡ ἐκφραζομένη ὑπὸ τούτου γνώμη, ἔχει δύναμιν νὰ ἐπιβλέπῃ, ἂν τηρῶνται οἱ Νόμοι τοῦ Κράτους. Ἂς τοὺς μνημηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, συνιστῶντες Σύλλογον, οὗτινος σκοπὸς ἔσεται ἡ ὕψωσις τοῦ Σωματείου ἡμῶν, ἵνα καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία μᾶς ἐκτιμᾷ ὡς δεῖ.»

Ἰδοὺ σήμερον νομοθετικῶς ἐπετύχομεν τὴν σύστασιν Δικηγορικοῦ Συλλόγου, ἀλλὰ διὰ νὰ ὀρθοποδήσωμεν, ὅπως ἐπέλθωσι τἀγαθά, ἅτινα πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἀπαιτεῖται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ν' ἀποτελεσθῇ ἐξ ἀνδρῶν μακρὰν τῆς πολιτικῆς, ἐξ ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν ἐπιδιώκουσι νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν διοίκησιν διὰ τοὺς σκοπούς των, ἐξ ἀνδρῶν ἀνεπιλήπτων, ἀνωτέρων πάσης μομφῆς, ἀνεξαρτήτων πάσης ὑποχρεώσεως, ἀνδρῶν ἀνωτέρας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ τοιούτους αἱ Ἀθῆναι ἔχουσιν, ὀνόματα ἐν τούτοις δὲν ἀναφέρω.

Ἐὰν λοιπὸν τὸ Δ. Συμβούλιον ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τοιούτους, ἀναμφισβητήτως καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Νόμου καὶ ὁ πόθος ἡμῶν ἐκπληρωθήσεται, αἱ τυχὸν ἐλλείψεις τοῦ Νόμου σὺν τῷ χρόνῳ ἐπανορθωθήσονται, ἄλλως ἄσκοπος καὶ ματαία ἡ ψήφισις τοῦ νόμου.

Μετ' ἐκτιμήσεως
Ἀλέξ. Ι. Σοφιανὸς
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα τῆς «Δικαιοσύνης»,

Ἐπικειμένων ὁσονούπω τῶν ἐκλογῶν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κατὰ τὸν περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων Νόμον, ἐλλείψει διατάξεώς τινος ἐν αὐτῷ προβλεπούσης περὶ προεκλογικῆς διασκέψεως τοῦ Δικηγορικοῦ Σώματος, πρὸς καταρτισμὸν τῶν ψηφοδελτίων, λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ συστήσωμεν καὶ προτείνωμεν, χάριν τῆς **στατιστικῆς ἐνημερότητος** ἐκλογέων τε καὶ ἐκλογίμων καὶ σκόπιμον καὶ πρακτικὸν μέτρον, τὴν ἐν πίνακι ἢ ἰδιαιτέρῳ παραρτήματι τῆς «Δικαιοσύνης» κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν προ τῶν ἐκλογῶν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐν ἐνεργείᾳ δικηγόρων, ὡς ἐμφαίνονται ἐν τῷ οἰκείῳ φορολογικῷ καταλόγῳ. Ἔτι δὲ εὐκταῖον θὰ ἦτο, καίτοι τόγε νῦν ἀνέφικτον ἐλλείψει τοῦ ἀπαιτουμένου ὑλικοῦ χρόνου πρὸς συλλογὴν τῶν πληροφοριῶν, νὰ καταχωρισθῇ παραπλεύρως ἑκάστῳ ὀνόματι τὸ ἔτος τῆς ἐνάρξεως τῆς δικηγορίας ἑκάστου δικηγόρου.

Ἡ ὑπηρεσία, ἣν ἤθελε παράσχῃ οὕτως ἡ «Δικαιοσύνη» εὐλόγως θέλει ἐπισπάσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας τοῦ Δικηγορικοῦ σώματος τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς γείτονος πόλεως.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως
Ἀλφρέδος Ι. Ἀθανασούλας
Ἀθῆναι, τὴν 15 Ἰανουαρίου 1909.

Περίληψις

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 189 1908 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἐκδοθείσης μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Τάση Παυλοπούλου κατοίκου Λακκωμάτων καὶ τῆς ἐναγομένης Ἑλένης Χριστοδουλοπούλου συζύγου Τάση Παυλοπούλου κατοίκου ὁμοίως.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐκκαλούσης Ἑλένης Χριστοδουλοπούλου συζύγου Τάση Παυλοπούλου.

Δέχεται τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ Ἐφεσιβλήτου.

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκκαλούσης ὑφιστάμενον γάμον κλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Πάτραις τῇ 30 Μαρτίου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τοῦ Τάση Παυλοπούλου

Κωνστ. Παπαζαφειρόπουλος

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ἐννάτην (9) Ἰανουαρίου τοῦ 1909 χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 3 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰω. Καζακόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Δ. Ρεδιάδου πληρεξουσίου τοῦ Στεφάνου Ζαγοραίου κατοίκου Πειραιῶς μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Γεώργιον Ἀγγέλου κάτοικον πρώην Ἀθηνῶν ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8656 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μετὰ τῆς παρὰ πόδας ἐπιταγῆς πρὸς γνῶσίν του διὰ τὰς νομίμους συνεπείας ἐπιτασσόμενον ἵνα ἐμπροθέσμως τῷ πληρώσῃ διὰ κεφάλαιον δραχ. 308, 35)00 διὰ τόκους αὐτῶν δραχ. 67, 85)00 δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα δραχ. 35 διὰ τέλη τῆς ὡς ἄνω ρηθείσης ἀποφάσεως καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7456 (1907) ἀποφάσεως δρ. 22, δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγήν, παραγγελίαν καὶ ἐπίδοσιν δρ. 10, ἐν ὅλῳ δραχμὰς τετρακοσίας τεσσαράκοντα τρεῖς καὶ 20)00 (443.20)00) καὶ ταύτας ἐντόκως μέχρις ἐξοφλήσεως. Ἄλλως ἐνεργηθήσονται τὰ τοῦ Νόμου.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν ἀντεισαγγελεὺς
Κ. Ροΐλὸς

Ὁ κλητὴρ
Ι. Καζακόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,,

Ἅμα τῇ κυρώσει τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νόμου καὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος, ἡ «Δικαιοσύνη» θέλει ἐκδώσῃ τοῦτον εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος μετὰ τῶν σχετικῶν βοηθημάτων.

ΔΙΚΟΓΡΑΦΑ

ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ τἀνάπαλιν μεταφράζονται καὶ ἀντιγράφονται ἀντὶ δραχ. 3 τὴν σελίδα (χαρτοσήμου) εἰς τὸ γραφεῖον ἀντιγράφων διὰ γραφομηχανῶν, πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση) ἀριθ. 10.

Πληρεξούσια *ξένα μεταφράζονται ὡσαύτως.*

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον

ZUR LEHRE
VON DEN PFANDPRIVILEGIEN

ἐγένετο ἀναδημοσίευσις ἐν Λειψίᾳ εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος μελέτης δημοσιευθείσης εἰς τὸ κλασικὸν περιοδικὸν τοῦ Savigny ὑπὸ τοῦ Δος τῆς νομικῆς κ. ***Δημητρίου Παπούλια*** περί τινων περιπτώσεων τῶν ἐκ τοῦ ἐνεχύρου κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν δίκαιον ἀπορρεόντων προνομίων.

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου

ΕΙΔΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Εἰς τεῦχος ἐκ σελ. 78 ἐδημοσιεύθησαν μελέται τοῦ πλήρους μέλλοντος συγγραφέως καὶ ὑφηγητοῦ, ὑπὸ τοὺς τίτλους: «Συγχώνευσις Ἀστικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ δικαίου. Λόγος ἐναρκτήριος ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ. Χρόνος τῶν γενεθλίων τῆς Ἀστικῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν νόμον περὶ σημάτων. Ἡ συναλλαγματικὴ ὡς τίτλος ἐκτελεστός».

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

Ζητεῖται «***Ναυτικὸν Δίκαιον***» τοῦ Arth. Desjardins, εἰς καλὴν τιμήν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τύποις Π. Α. Πετράκου